

AUSCHWITZ eller det STORA ALIBIT

Nyligen har vänsterpressen åter visat, att rashatet - och huvudsakligen antisemitismen - tjänar som ett stort alibi för antifascisterna. Under denna fana rider de helst i fält, och det är samtidigt deras sista tillflykt i diskussionen. Vem kan motstå argument som koncentrationsläger och gaskamrar? Vem förstummas inte inför sex miljoner mördade judar? Vem ryser inte inför nazisternas sadism? Och ändå har vi här en av antifascisternas fräckaste mystifikaationer, som vi måste klä av.

MRAP (Mouvement contre le Racisme, l'Antifascisme et pour la paix: Rörelsen mot rasism, antisemitism och för freden) gjorde nyligen (OBS denna artikel är skriven 1961, ö.a) på en affisch nazismen ansvarig för 50 miljoner människors död under andra världskriget, varav 6 miljoner judar. Denna inställning, som är typiskt borgerlig, motsvarar det domslut som självutnämnda "kommunister" gör: fascisterna är skyldiga till kriget. Eftersom de borgerliga och "reformistiska" ideologierna vägrar att erkänna ursprunget till oron och kriserna, vilka periodiskt härjar i världen, ligger i själva det kapitalistiska systemet, försöker de alltid förklara med det "Onda" hos människan.

Vi ser däremot att de fascistiska och antifascistiska ideologierna i grunden t.o.m påstår det samma: tankarna, idéerna och viljan hos människor och grupper bestämmer den sociala processens förlopp. Såväl gentemot dessa ideologier, vilka vi betecknar som borgerliga, emedan de strävar till kapitalismens försvar, som gentemot alla förgångna, nuvarande och framtida "idealister" har marxismen bevisat, att det just är motsatsen som är bestämmande, att det är de materiella produktionsförhållandena som bestämmer ideologins process. Detta är marxismen grundsten, och därav ser vi våra självutnämnda "marxister" har gett upp också denna, genom att de förskuter allt

till idévärlden: till slut är kolonialism, imperialism och t.o.m kapitalism för dem bara själstillstånd.

Därmed lastar de över mänsklighetens alla lidanden på elaka skyldiga, vilka orsakar elände, förtryck och krig. Gentemot detta har marxismen bevisat att det är långtifrån är ondskefullt godtycke som avsiktligt skapar dessa: Eländet, kriget och förstörelsen hör till kapitalismens normala process. Detta gäller naturligtvis också kriget i det imperialistiska tidevarvet. Eftersom förstörelsen särskilt kommer under vårt tema måste vi undersöka denna fråga lite närmare.

Till och med när borgarna, eller "reformisterna", tillstår att de imperialistiska kriget grundar sig på intressekonflikter, är de fortfarande långt ifrån att ha förstått något av kapitalismen. Man ser det på deras oförmåga att förstå förstörandets betydelse. De är alla av åsikten att segern är krigets mål, och ser i förintelsen av människor och material hos fiendeläget endast ett medel för att nå detta mål. Det går så långt att vissa naiva har föreslagit att helt enkelt föra nästa krig med sömmedel.

I stället påstår vi att just förstörelsen är krigets huvudmål. De imperialistiska rivaliteterna, som är den omedelbara anledningen till kriget, är själva bara följer av den ständigt stigande överproduktionen. Genom profitkvotens tendentiella fall blir kapitalismen tvingad till att ständigt producera mer och snabbare, och krisen uppstår ur tvånget att ständigt producera mer och omöjligheten att finna avsättning för produkterna.

Därmed är kriget den kapitalistiska lösningen på kriserna: genom den massiva förstörelsen av anläggningar, produktionsmedel och produktivkrafter kan produktionen därefter fortsätta. Samtidigt avhjälper den massiva människoförintelsen den periodiska "överbefolkningen", vilken förorsakar överproduktionen. Bara en källborgerlig drömmare kan inbilla sig att de imperialistiska konflikterna likaväl skulle kunna regleras genom ett kägelparti eller vid runda bordet, samt att den kolossala förstörelsen och miljontals människors död bara är

att tillskriva förstörelsen hos den ene eller ondska och ha-begäret hos den andra.

Redan 1844 förebrådde Marx de borgerliga ekonomerna för att de betraktade ha-begäret som medfött hos människan i stället för att förklara orsaken till det, och han bevisade varför de har giriga ha-begär. För övrigt hade marxismen samma år klarlagt orsaken till "överbefolkningen". **"Efterfrågan på människor reglerar nödvändigtvis produktionen av människor som vilken annan vara. Är tillförseln mycket större än efterfrågan så skickas en del av arbetarna till tiggargårdarna eller hungerdöden."** skriver Marx (*Kleine Ökonomische Schriften*, sid 46) Engels å sin sida skriver, **"Befolkningen är bara för stor, där produktivkrafterna överhuvudtaget är för stora"**, och **"(Överbefolkningen) har visat oss hur det slutligen är privategendomen som har gjort människan till en vara, vars alstring och förintelse är avhängig efterfrågan, varigenom konkurrenssystemet har slaktat miljoner människor och varje dag fortsätter att slakta."** Långt från att vederlägga marxismen och rättfärdiga en "förnyelse" av den, har det senaste imperialistiska kriget (andra världskriget, ö.a) bekräftat att vår analys stämmer in precis.

Vi måste ha allt detta i minne för att kunna ta oss an förintelsen av judarna. Ty denna förintelse har inte ägt rum vid ett godtyckligt tillfälle, utan mitt under krisen och det imperialistiska kriget. Vi måste alltså förklara den inom det jättelika förintelseföretaget och därmed sätter vi frågan i rätt dager. Vi har inte längre att förklara nazisternas "förhärjande nihilism", utan varför denna förintelse delvis har koncentrerat sig till judarna.

Här är nazister och antifascister också eniga, massmorden på judarna orsakades av en fri och vild "lidelse" genom rashatet och judehatet.

Vi marxister vet emellertid att det inte finns någon fri social lidelse och att ingenting är så mycket **bestämt** som just detta stora kollektiva hatutbrott. En undersökning av den imperialistiska epokens antisemitism bekräftar än en gång detta.

Vi talar avsiktligt om den imperialistiska epokens antisemitism, ty, fastän "idealister" av alla slag från nazister till "judendomens" teoretiker påstår att judehatet alltid och överallt är **detsamma**, vet vi att så är inte fallet.

Dagens antisemitism är i grunden olik feodaltidens. Det är omöjligt för oss att här åter lägga fram judarnas historia, något som marxismen noggrant har förklarat. Vi vet varför judarna som sådana förblivit intakta i det feodalistiska samhället. Vi vet

varför de starka bourgeoisieerna (USA, Storbritannien, Frankrike) som tidigt var i stånd att genomföra sina politiska revolutioner, nästan helt hade assimilerat sina judar och att de svaga bourgeoisieerna inte kunde genomföra detta. Det är inte överlevnaden av judarna som sådana som vi har att förklara, utan antisemitismen i det imperialistiska tidevarvet. Och detta är inte så svårt så snart vi inte grubblar över judarnas eller antisemitismens "väsen", utan när vi utforskar deras ställning i samhället.

Genom sin historia återfinns judarna idag huvudsakligen bland medelklassen. **Denna klass är dock dömd att dö p.g.a kapitalkoncentrationens ohejldbara framskridande.** Detta är också antisemitismens källa, vilken, som redan Engels sade, **"inte är något annat än en reaktion av medeltida utdöende samhällsskikt gentemot det moderna samhället, som i huvudsak består av kapitalister och lönearbetare."** (Om antisemitismen, i *zur Deutchen Geschichte*, Kapitel 2, sid 121).

I mellankrigstidens Tyskland finner vi detta läge i ett särskilt akut tillstånd. Skakad av kriget och den revolutionära framstöten 1918-28, fortfarande pressad av proletarietets angrepp, hängde efterkrigs-krisen som en kvarnsten om halsen på den tyska kapitalismen. Under det att de segerrika starkare bourgeoisieerna (USA, Storbritannien, Frankrike), som mindre omskakade, relativt lätt klarade av omställningen från en krigsekonomi till en fredsekonomi, hamnade den tyska kapitalismen i en kaotisk ekonomisk tillbakagång. Och som i alla kriser, vilka leder till en större koncentration av kapitalet genom utslagning av små och medelstora företag, var det kanske medelklassen som träffades allra hårdast av krisen.

Här var situationen den att de ruinerade bankrutta, pantsatta småborgarna inte kunde integreras i proletarietet som ju själv led svårt av arbetslöshet (7 miljoner arbetslösa under krisens höjdpunkt), de föll därför direkt in i trasproletariatet och var dömda till hungerdöd så snart deras reserver blivit uppätta. Ställda inför detta förskräckliga hot, har småborgarna "uppfunnit" antisemitismen. De gör inte detta främst för att förklara sin olycka, vilket metafysikerna påstår, utan för att försöka **skydda** sig mot den, genom att koncentrera hotet på en av sina grupper.

Under det oerhörda ekonomiska trycket, inför förintelsehotet, som gjorde livet osäkert för alla sina medlemmar, har medelklassen offrat en av sina delar i hopp om att rädda och säkra livet hos de andra. Antisemitismen kommer lika lite ur en "Machiavellisk plan" som av "inre perversion".

Den är en direkt konsekvens av det ekonomiska trycket. I stället för att var själva orsaken till utrotningen av judarna, är judehatet bara en önskan att koncentrera och begränsa förintelsen till dem.

Ibland händer det att t.o.m arbetarna förfaller till rasism när de hotas av massarbetslöshet och försöker att koncentrera denna på andra av sina grupper, italienare, polacker o.s.v eller araber, negrer etc. Men hos proletariatet inträffar detta i ögonblick av värsta demoralisering och har ingen längre varaktighet. Så snart proletariatet återupptar kampen, ser det klart och tydligt var dess fiende håller hus. Proletariatet är en enhetlig klass som har en historisk uppgift och målsättning.

Medelklassen däremot är en utsiktslös och utdömd klass. Och därmed är den också dömd till att ingenting kunna förstå och är oförmögen att kämpa, den kan bara slå blint omkring sig. Rasismen är ingen sinnesförvirring... den är en småborgerlig reaktion på trycket från storkapitalet och kommer att förbli det. Urvalet av "rasen", det vill säga den grupp på vilken de försöker koncentrera förintelsen, beror naturligtvis på omständigheterna. I Tyskland uppfyllde judarna de "nödvändiga betingelserna" och de var närmast de enda som gjorde det (med undantag av zigenare, homosexuella, och senare slaver...ö.a). De var nästan alla av medelklassen och de var den enda gruppen inom medelklassen som var tillräckligt identifierbar. På dem kunde småborgarna avleda katastrofen. Det var nödvändigt att identifieringen inte erbjöd några svårigheter. Man måste kunna bestämma vem som skulle förintas och vem som skulle förskonas.

Trängda av kapitalet, har alltså de tyska småborgarna kastat judarna åt vargarna och därmed lättat bördan och räddat sig själva. Som sagt, skedde detta inte medvetet, men det var andemeningen i deras judehat och deras tillfredsställelse när de stängde och plundrade de judiska affärerna. Storkapitalet gnuggade, kunde man säga, förnöjt händerna. Medelklassen var införstådd med att en del av dem själva skulle likvideras, och ännu bättre, småborgarna var själva beredda att genomföra denna likvidering.

Men denna "personifiering" av kapitalet är en dålig bild. Kapitalismen vet lika lite som småborgarna vad den gör. Den står direkt under det ekonomiska trycket och följer minsta motståndets lag.

Proletariatet å sin sida, har inte direkt spelat med i denna historia. Det tyska proletariatet blev slaget och givetvis kunde utrotningen av judarna först ske efter detta nederlag. Men de sociala krafter som pressade fram denna förintelse existerade redan

innan proletariatets nederlag. Efter detta kunde den (förintelsen) "förverkligas", då kapitalismen nu hade fria händer.

Så har då den ekonomiska förintelsen av judarna börjat: expropriering i alla möjliga former, uteslutning av dem ur de "fria yrkena", ur förvaltningen, etc. Fram till krigsutbrottet hade judarna berövats varje möjlighet att överleva, de levde av de reserver som de kunnat rädda. Allt gjordes för att påskynda utvandringen av judar (t.o.m hjälp med illegal utvandring till Palestina). Men medan nazisterna inget hellre önskade än att bli av med judarna, utan att veta hur, samtidigt som judarna inget hellre önskade än att komma ut ur Tyskland, ville man ingenstans ta emot dem. Och det förklaras av att - ingen kunde ta emot dem, ty ingen stat var i stånd att suga upp flera miljoner ruinerade småborgare och erbjuda dem försörjningsmöjligheter. Endast ett litet antal judar kunde utvandra. De flesta var tvungna att stanna kvar, mot sin vilja och mot nazisternas vilja. De hängde, så att säga, i luften.

I och med det imperialistiska kriget, tillspetsades genast läget kvantitativt och kvalitativt. Kvantitativt, eftersom den tyska kapitalismen nödgades decimera medelklassen för att koncentrera det europeiska kapitalet i sina händer. Därmed utvidgades likvideringen av judar i också Mellan och Centraleuropa. Antisemitismen hade bevarats och var en rörelse. Detta motsvarades för övrigt av den inhemska antisemitismen i mellan och Östeuropa, fastän denna var mera komplicerad (en avskryvård blandning av feodal och imperialistisk antisemitism som vi inte kan närmare analysera här). Samtidigt har också läget tillspetsats kvalitativt. Levnadsförhållandena hade försämrats avsevärt genom kriget, judarnas reserver smälte samman och på kort tid blev de hänvisade till hungerdöden.

I "normala" tider, och när det bara är fråga om ett litet antal, kan kapitalismen låta dem självdö när de stöts ut ur produktionsprocessen. Men mitt under ett krig, och med miljoner människor, är detta inte möjligt. En sådan "oordning" skulle ha förlamat allt. Kapitalismen måste alltså organisera deras död.

Visserligen har de inte dödat dem genast. Först har de tagit ifrån dem deras sociala ställning, grupperat om och koncentrerat dem. Den har tvingat dem till tungt arbete och undernäring, d.v.s den har exploaterat dem till döds. Det är en gammal kapitalistisk metod att mörda människor med arbete. Redan 1844 skrev Marx : "För att det industriella kriget (här betyder krig, industriell kamp/konkurrens) ska ge resultat behöver det tåtrika arméer, som det kan samla på samma

ställe och rikligen decimera" (Kleine Ökonomische Schriften, sid 61). Så länge dessa människor ännu levde måste de inbringa kostnaderna för sina liv och samtidigt också kostnaderna för sin död. De måste alstra mervärde, så länge de bara orkade. *Tv, t.o.m mördandet av uttömda människor verkställer kapitalismen bara om det ger profit.* Så sker också allmänt i krigen.

Likväl är människan seg. Trots att de blivit till skelett dör de inte tillräckligt fort. Man måste slakta dem, först de som inte kunde arbeta mer och sedan de som man inte längre behövde, emedan den ogynnsamma krigsutvecklingen gjorde att man inte längre fann någon användning för deras arbetskraft.

Den tyska kapitalismen har visserligen endast ogärna beslutat sig för det simpla mördandet, inte på grund av moraliska betänkligheter, utan därför att det *inte inbringade något.* Så uppstod uppdraget åt Joel Brand (Die Geschichte von Joel Brand, Axel Weissberg. Verlag Kiepenheuer und Witsch, Köln-Berlin), som vi här omnämner eftersom den klart röjer ansvaret hos alla kapitalistiska stater i världen. Joel Brand var en av ledarna för en halvt hemlig ungersk-judiska organisation. Med hjälp av undangömda platser, illegal utvandring, mutor av SS, och alla möjliga medel, försökte denna organisation att rädda judar. SS judekommando tolererade sådana organisationer tack vare mutorna även fastän de utnyttjade dem för infångandet av judar.

I April 1944 kallades Brand till Judekommandot i Budapest, Eichman som var ledare för SS:s judeavdelning ville tala med honom. Och Eichman,

med Himmlers samtycke, gav honom uppdraget att börja förhandla med västmakterna om försäljningen av en miljon judar. SS begärde för dessa 10.000 lastbilar som betalning, men var dock beredda till köpsläende beträffande såväl arten som kvantiteten hos bytesvaran. För att framhäva allvaret i sitt anbud föreslog de omedelbar leverans av 100.000 judar, direkt efter överenskommelsen. Det var en allvarlig affär. Anbudet fanns, men tyvärr fanns ingen efterfrågan. Inte bara judarna, utan också SS själva hade lurats av de allierades propagandistiska humanism. Men de allierade ville inte ha denna miljon judar, vare sig för 10.000 eller 5.000 lastbilar, inte ens för en enda.

Vi kan här inte gå in på detaljerna i Brands misslyckande. Han for över Turkiet till Mellanöstern för att förhandla med engelsmännen. De allierade ville inte ta denna sak på allvar och gjorde allt för att få Brand i vanrykte och skära av möjligheterna för honom att komma till tals.

Till sist träffade Brand, i Kairo, den brittiske överbefälhavaren för Mellanöstern, Lord Moyne. Han bönföll honom att åtminstone få överrätta en skriftlig överenskommelse, själv med avsikten att inte fördröja något: det skulle dock rädda hundra tusen människoliv.

- Och hur många skulle det vara allt som allt?
- Eichman pratade om en miljon.
- Hur föreställer Ni er det, Mr Brand? Vad gör jag med denna miljon judar? Vart skall jag föra dem? Vem vill ta emot dem?
- Om jorden inte har någon plats mer för oss, så återstår inget annat för oss än att utrotas, sade Brand förtvivlat.

SS förstod det inte genast, så mycket trodde de på västmakternas idealism. Efter Brands misslyckande och mitt under massmördandet försökte de ännu att sälja judar till Joint (= American Jews Comitee), i det att de t.o.m levererade ett "förskott" på 1.700 till Schweiz. Men förutom dem hade ingen bråttom att avsluta denna affär

Joel Brand hade förstått, eller nästan. Han såg hur läget var, men inte varför. Det var inte *jorden*, som inte hade någon plats över, utan det *kapitalistiska samhället.* Och det fanns ingen plats för dem, inte emedan de var *judar*, utan emedan det stöts ut ur produktionsprocessen, där de inte längre behövdes.

Lord Moyne mördades av två judiska terrorister och Brand erfor senare att denne ofta hade visat mycket medlidande för judarnas tragiska öde: "Hans politik dikterades av den omänskliga administrationen i London". Men Brand har inte förstått att denna administration bara är kapitalets

och att det just är kapitalet som är omänskligt. Kapitalet visste inte vad man skulle göra med dessa människor, inte ens med de få överlevande.

För de överlevande judarna har de slutligen lyckats skaffa sig en plats. Med våld och tack vare det internationella läget grundades staten Israel. Till och med detta fordrade dock att andra folkslag "omplacerades" och genomlider 100.000-tals arabiska flyktingar sina liv - oanvändbara för kapitalet - i torftiga läger.

Vi har sett hur kapitalismen dömde miljoner människor till döden, i det att de slogs ur produktionsprocessen. Vi har sett hur de har avlivat dem, och därvid pressat ur dem allt som bara är möjligt av mervärde. Det återstår nu att se hur den vidare utnyttjar dem efter deras död, liksom den utnyttjar själva deras död.

Först har imperialisterna i det allierade läget använt dem för att rättfärdiga sitt krig, och efter kriget, för att legitimera den gemena behandlingen av de besegrade. Överallt har man spridit de hemska bilderna och ropat: "Ser ni nu vilka skurkar nazisterna är. Hur rätt hade vi inte när vi bekämpade dem. Och hur rätt har vi inte att göra livet surt för dem." Men vi måste betänka den allierade imperialismens oräkneliga förbrytelser, t.ex när Thorez i Frankrike kraxade ut segern över fascismen, samtidigt nedmejadades 45.000 algerier, vilka utgjorde den koloniala rörelsens förtrupp mot imperialismen, under förevändning att de var fascistiska provokatörer. Vi måste ha i åminne världskapitalismens ansvar för andra världskrigets blodbad, och då fylls man av äckel inför den gemena cynismen och den hycklande självbelåtenheten hos de segerrika imperialisterna.

Likaledes har alla duktiga antifascistiska demokrater kastat sig över liken av judar. Och de viftar med dessa bilder framför proletariatet. Självklart gör de inte det för att visa kapitalismens avskyvärdhet, utan de försöker visa hur vacker den sanna demokratin och det sanna framskridandet är i det "demokratiska" väst, och hur gott det är att leva i det nyrenoverade kapitalistiska samhället.

Inför den hemska kapitalistiska döden ska proletariatet glömma det hemska kapitalistiska livet och att de båda är oskiljaktigt förbundna. Inför SS-läkarnas experiment skall man glömma att kapitalismen experimenterar med alkohol, med cancerframkallande produkter, med strålningen från "demokratiska" atombomber o.s.v. Man visar lampskärmar av människohud så att man skall glömma att kapitalismen gör lampskärmar av den levande människan, dess arbetskraft. Inför bergen av hår och guldtänder, inför de till varor gjorda

kropparna av döda människor, ska man glömma att kapitalismen gjort själva människans liv, arbetet, till en vare. Detta att vilja gömma kapitalismens offer bakom liken, att använda liken till skydd för kapitalet, det är verkligen det mest avskyvärda de till slut använder dem till.

SLUT

Denna text publicerades 1961 i tidskriften

"Programme Communiste", som är organ för Parti Communiste International (Programma).

PCI (eller IKP på svenska) har idag sektioner i Frankrike, Italien och Schweiz. På 70-talet hade dock IKP sektioner också i Tyskland, Danmark, Storbritanien, Spanien och Venezuela.

Översattes och publicerades av IAK
(Internationell Arbetarkamp/Box 229
Hägersten, år 1974)

Adress i Frankrike:

Editions Programme

3 rue Basse Combalot, 69007 Lyon